

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ:

Κείμενο διδαγμένο

A.

Ενώ για το δημόσιο βίο μου θεωρώ ως μεγαλύτερη απόδειξη της τιμιότητάς μου (ενν. το εξής), ότι δηλαδή όσοι από τους νέους με τυχερά παιχνίδια, οίνοποσία ή τέτοιες ακολασίες, όλοι αυτοί θα δείτε ότι είναι εχθροί μου και αυτοί διαδίδουν εναντίον μου τις περισσότερες φήμες και ψέματα. Και βέβαια είναι φανερό ότι, αν είχαμε τις ίδιες επιθυμίες, δε θα είχαν για μένα την παραπάνω άποψη και ακόμη κύριοι βουλευτές, κανείς δε θα μπορούσε να αποδείξει ότι έχει υπάρξει εναντίον μου κάποια αισχρή ιδιωτική δίκη ή έγγραφη καταγγελία για δημόσιο αδίκημα ή μήνυση για αδίκημα.

B1.

Η απολογία του Μαντίθεου στο απόσπασμα αυτό είναι δομημένη γύρω από δύο αντιθέσεις: α) σε ό,τι αφορά το γενικότερο τρόπο ζωής του βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με τους νεώτερούς του που σπαταλούν το χρόνο τους σε κακής ποιότητας διασκεδάσεις. β) το ήθος του Μαντίθεου φαίνεται κι από την αποχή του από δίκες, κάτι που τον φέρνει σε αντίθεση με τους περισσότερους φιλόδικους και φιλόνομους Αθηναίους.

B2.

δίκη: στην Αθήνα δίκη λεγόταν η ιδιωτική δίκη (αγών ιδιος). Δίκη μπορούσε να κινήσει ως ενάγων (κατήγορος) μόνον άνδρας, ελεύθερος, ενήλικας και επίτιμος, εφόσον νόμιζε ότι αδικείται.

γραφή: ήταν ο πιο συνηθισμένος τύπος δημόσιας δίκης, ονομαζόταν έτσι διότι, όπως φαίνεται, αρχικά ήταν ο μόνος τύπος υπόθεσης, όπου η καταγγελία έπρεπε να υποβληθεί εγγράφως. Οι δημόσιες δίκες αφορούσαν αδικήματα τα οποία έθιγαν το σύνολο της κοινότητας, όπως π.χ η προδοσία, η λιποταξία ή η κατάχρηση δημόσιου χρήματος.

εισαγγελία: η εισαγγελία στην Αθήνα ήταν η δημόσια κατηγορία για σοβαρότατα δημόσια αδικήματα που αφορούσαν την ασφάλεια του κράτους (προδοσία, συνωμοσία κλπ.). εισαγόταν πρώτα στη Βουλή των πεντακοσίων, η οποία επέβαλλε στον ένοχο πρόστιμο μέχρι 500 δρχ. για αυστηρότερη ποινή παρέπεμπε την υπόθεση για εκδίκαση στην Εκκλησία του δήμου ή στην Ηλιαία. Η Εκκλησία έκρινε μόνον τις πολιτικές υποθέσεις. Τον 4^ο π.Χ. αιώνα η χρήση της εισαγγελίας γενικεύθηκε και για υποθέσεις ήσσονος σημασίας.

B3.

Η απάντηση βρίσκεται στην παράγραφο της σελίδας 17 του σχολικού βιβλίου: "Δικανικοί λόγοι είναι και το αίσθημα του δικαίου".

B4.

πόλεως: **πολιτική, πολίτης**
 πιδούς: **δώρο, επιδότηση**
 κολασίας: **κόλαση, κολαστήριο**
 τυγχάνουσι: **άτυχος, επιτυχία**
 ρ τε: **όραση, όραμα**

Αδίδακτο κείμενο

1.

Ήδη όμως εγώ είδα κάποιους πατέρες, για τους οποίους η υπερβολική αγάπη έγινε αιτία να μην υπάρχει αγάπη. Ποιο λοιπόν είναι αυτό που θέλω να πω; (για να κάνω πιο κατανοητό το λόγο με το παράδειγμα;) καθώς δηλαδή ανυπομονούν/ προσπαθούν να γίνουν τα παιδιά (τους) άριστα σε όλα πιο γρήγορα, επιβάλλουν σε αυτά υπέρμετρους μόχθους, με τους οποίους χάνοντας δυνάμεις εξαντλούνται και άσκοπα επιβαρυνόμενα από τα βάσανα δε δέχονται τη μάθηση ευχάριστα. Γιατί όπως ακριβώς τα φυτά τρέφονται με τα φυσιολογικά νερά, ενώ με τα πολλά πνίγονται, με τον ίδιο τρόπο η ψυχή αυξάνεται/ εξελίσσεται με τους συμμετρικούς πόνους, ενώ καταποντίζεται με τους υπερβολικούς.

2α.

πατέρες: **πατρός**
 : **ο**
 πα δας: **παιδός**
 μάθησιν: **μαθήσεως**
 συμμετέροις: **συμμέτρον**

2β.

λέγειν: **λεγον**
 ποιήσω: **ποιουν**
 πιβάλλουσιν: **πέβαλλον**
 κίπτουσι: **ξέπιπτον**
 τρέφεται: **τρεφόμην**

3.

λέγειν: είναι τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο ρήμα ἐβούλομαι.
τόν λόγον: είναι αντικείμενο στο ρήμα ἐποιήσω.
τους πα δας: είναι υποκείμενο στο απαρέμφατο ἔπρωτε σαι.
περμέτρους: είναι επιθετικός προσδιορισμός στο ἐπόνους.
το ς: συμμετέροις: επιθετικός προσδιορισμός στο ἐπόνους.